

faceret operarius quidam ac plebeius homo utraque caua manu haustam e proximo flumine aquam, cum nihil aliud haberet, ei obtulit, quam ille hilari vultu accepit & risit, munus non vsu ac dignitate rei oblatæ, sed animo ac studio donatis ponderans & metiens.

Πέντηϑ ελε ανθρωπου μηλον ιατρφους μεγαθειωτασεν. εζκωντϑ αυτω, δεξαμενη ηδεωσ, ηη τ μηδεωσ ειπεν, ετοσ μη δεκειϑ πολιν αυ εν μικροσ μεγαλιω πισωεισ απεργασσασθαι.

Idem cum pauper quispam insigni magnitudine pomum ipsi obtulisset, hilariter accipiens, Per Solem, inquit, hic mihi talis videtur esse, vt si quis ei committat ciuitatem, possit eam ex parua magnam red- dere.

Φιλων ελεγη, Ουδεν ουτωσ δωροζον εισ ευνοιασ, ωσ τιω των δωρητηζωτων ευφημιασ.

Philo dicere solitus est, Nihil esse, quod facilius beneuolentiam conciliare possit, quam ipsam beneficiorum gratam commemorationem.

Locus XXX.

DE PIETATE
ERGA PARENTES,

Honore Parentibus & Senioribus exhibito.

⊙ Αλλῆσ ὁ Μιλήσιϑ, οἷσσ αυ εφη, εργουσ ενεργησ τοισ γενεοσ, τοισ τουσ αυτωσ εν τω γηρεσ προσ των τεκνων ασουδεζω.

Thales Milesius dicebat, Qualia, in parentes contuleris beneficia, talia in senectute a liberis tuis expecta.

Τοισ τουσ γινε, εφησεν Ισοκράτησ ασει τεισ γενεισ, οἷσσ αυ δωξαιω ασει σαυτ γινεσθαι τουσ σαυτ παιδασ.

Talem, inquit Isocrates, te presta erga parentes tuos, quales erga te optas esse tuos liberos.

Επαμινωνδασ ηδισεν παντων αυτω των γηροντων καλων η αγαθων ειναι ελεγε, το τ γινεμενων αυτων ε πατεροσ ζωντϑ επ ηησ μητεροσ, εν Λωιτεοισ νικησθησ Λακεδαιμονίουσ. αυηρ ὁ δωσθησ εχ ετωσ ηδησ, ὅπ τ δωξησ επτηζηκει, ωσ ὅπ τοισ γενεουσ, οἷσ τ εἶον, ηη παντα τα εαυτοσ αυσ τιθει, τωσ τιω τιω ηδονω επεποιηκει.

Epaminondas ex omnibus,

bus, quæ præclare & honeste gessisset in vita, illud dicebat sibi esse iucundissimū, quod utroq; parente viuo, Leutrica pugna vicisset Lacedæmonios. Vir pius non tam lætatus est, se eam gloriam consecutum esse, quam quod parentibus suis, quibus vitam & omnia sua accepta referebat, hanc voluptatem peperisset.

Τῆλικος ἱρωτικῆς Διδ. τὴν ἰθὺ πατρὶ ἀντοῖς ἐστὶ, τὴν νεωτέρους τοῖς πατρὶσιν ἐξαναίσταται, ὅπως, ἔφη, ἀεὶ τοῦδ' μὴ ἀσπίδων ἔπαις ἔχοντες ἡμῶν, μέγα ἡμῶσι τὴν γυνείας.

Telecrus percontanti quare mos esset apud Spartanos, vt iuuenes asurgant fenioribus, Vt, inquit, affueti honorem habere nulla propinquitate iūctis, magis honorent parentes.

Πιττακὸς παρακαλεῖ μὲν υἱὸν καὶ πατὴρ Διδασκῶν, ἐπεὶ πατρὸς τὸν υἱὸν εἰ μὴ ἀδικώτερον μέγιστος λέγει πατρὸς, καὶ πατρὸς καὶ υἱὸς εἰ δὲ δικώτερον, Διδ. ἔτο αὐτὸ ἀξίον εἰ καὶ πατρὸς ἦται.

Pittacus vocatus vt filio & patri arbiter controuersig esset, his verbis ad filiū vsus

est: Si patre iniquiora dixeris, damnaberis: sin æquiora, vel ob istud damnari dignus es.

Διογένης πατρὸς τὸν καταφρονεῖται ἔπατρὸς, ὅτι αἰσχυρῶν, ἔφη, καὶ φρονῶν τῶν, οἱ ἐν μέγα φρονεῖς.

Diogenes ad illum, qui patrem suum cōtemnebat, Non pudet, dixit, te eū cōtemnere, qui tibi, vt valde sapias, auctor est.

Μεγακλίων Ἐρετρικὸν ἀκούσας Φοίτησε Ζηνῶν φιλοσοφῶντα, ἔσ' αὐτὸν εἰς ἀνόρας ἀφίκετο. ὕστερον οὐκ εἰς τὴν Ἐρετρικὴν ἐπανήλθε, καὶ αὐτὸν πατρὸς ἤρετο, ὅ, ἡ ἀρετὴ μέγα σοφὸν ἐν τῇ τοσαύτῃ Διδασκῶν ἔχουσι. ὁ δὲ δειξέειν ἔφη, καὶ σοὶ εἰς μακροῦν ἔδρασε ἔτο. καλεπήναιτο, καὶ αὐτὸν πατρὸς, καὶ τὴν πατρὸς ἐνπέιναιτο, ὁ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγαθῶν, καὶ ἐνκαρτερήσεως, ἔτο, ἔφη, μεμεθημέναι, φέρειν ὄργην πατρὸς, καὶ μὴ ἀγασσάμεναι.

Adolescens quidam Eretricus Zenonem philosophum audiuit tam diu, donec virilem ætatem attigit: postea reuersus Eretricam interroganti patri, quidnam sapientiæ tanta repositis mora didicisset, respondit, se demonstraturū: nec multo post id præstitit.

Nam indignante patre, & tandem verberibus eum afficiente, ipse quietus & tolerans, hoc se didicisse dixit: nempe facile sustinere parentis sui iram, & non ægre ferre, nec indignari.

Πρώτη κη ὀγδοηκοστὴ ὄλυμπιάδι, φασὶ τὴν αἰτινὴν ρυήναυ. ὅτε καὶ Φιλόνομος ἔ Καλλιὰς οἱ Καταναῖοι τὰς ἑαυτῶν πειτέρας δράμμοι Διὸς μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν, τῶν ἄλλων κληροῦτων κρηται Φερνήσαντες, αὐτῶν ἂν κη ἀμοιβῆς ἐτυχον κη εἰς τὸ θεῖον. τὸ γὰρ θεῖ πῦρ θεόντων αὐτῶν, διέση κατ' ὁ μέρης ἐκείνοι παρεχόντο.

✠ Olympiade octogesima prima, dicunt Ætna cinctos esse flammarum globos, quando Philonom' & Callias Catanæi, parentes per medium incendium, humeris impositos asportauerunt, pecunia & aliis rebus pretiosis relictis: quæ pietas insigni exemplo comprobata & compensata est: Nā flamma mirando modo diuisa, spatium gestantibus parentes, ea parte, qua incedebant, concessit.

Αγὼς ὁ πλοῦταϊος ἔ Λακεδαιμονίων βασιλέων, ἐπεὶ οἱ γυνεὶς αὐτὸν ἀδικῶν συμπεσάξαι αὐτῶν ἤξεν, μελετῶν πινῶν

αὐτέλεχον ὡς δὲ εὐκλειθεῖ, εἰπεν. Ἐως μὲν παρ' ὑμῖν ἴω, ὅσα ἢ πιστά μιν δικημοσύνης ἐδελείων εὐνοίω. ἐπεὶ δὲ μετ' ἐμὴν πατρὸς ἰδί παρεδίτε κη τῆς ταύτης νόμοις, ἐπὶ δὲ δικημοσύνη καὶ κλοκαγαθία ἐπαυδύσατε ὡς ἡδύαδε, τούτοις μάλιστα πείρασμοι πεῖραξ, ἢ ὑμῖν ἐπαξ.

✠ Agis Laconicorum regū vltimus, parentibus rogantibus, vt sibi in re quadam iniusta adesset, recusauit illis aliquamdiu. Cæterum cum instarent, hunc in modum respōdit: Donec essem apud vos, nullam omnino tenebam iustitiæ scientiam: verum vbi me patriæ tradidistis, patriæque legibus, insuper iustitiâ & honestatem pro virib. me docuistis, conabor huic magis obtemperare, quam vobis.

Ἐθος ἴω κη παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς νέας οὐ μόνον τὰς ἰδίους ἀλλ' εἰσὶν πατέρας, καὶ ἰσηγύς ἑαυτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς περισσοτέρους ἐν τῆ ἐπαξ, κη ὅδων ἰσοχωρῶντες, ἔ κατ' ἑδρας ἰσοξισταμόνοις, κη πασιόντων ἡσυχαζόντες. διὸ ἔ ἤρχεν ἐκαστος, ἔχ ἄσπερ ἐν ταῖς ἀλλοῖς πόλεσι, τῶν αὐτοῦ τέκνων ἔ δ' ἄλων κη κτημάτων, ἀλλ' ἄσπερ τῶν αὐτῶν, κη τῶν ἑπιπλησίον, ὅπως ὅτι μάλιστα κρητωνῶσι ἔ Φερνήζωσι ὡς ἰδίω.

Mos etiam erat apud Latinos, vt iuuenes nō solum suos quisq; parentes reuerentur, hisq; dicto audientes essent, verū etiam vt omnes seniores venerentur, tum de via cedentes, tum e sedibus assurgentes, ac prætereuntibus quiescentes. Quare factum est, vt quisque, non quemadmodum fit in aliis ciuitatibus in propriis solū liberos, seruos, ac possessiones auctoritatem haberet: Verum etiam in amicorum & vicinorum liberos ac facultates perinde ius haberet, atque in sua propria: vt omnia quam maxime inter se communiter haberent, ac aliena quisque non aliter, quam sua curaret.

Ἀξιομνημόσυτον τὸ Ἐβασίλειαις εἶναι· Ἡ παρὰ τὰς γροθισυνοχὰς τῶν πελαργῶν σύνοικα, ἔξαρκεῖ τὰς παῖδας ἡμῶν, εἰ παρσίχην βέλονται φιλοπάθρας κριταΐσση. πάντως γὰρ εὐδείς ἔτως ἐλλείπον καὶ τὴν φρονήσιν, ὡς μὴ ἀρχμῆς ἀξίον εἶναι κελίεναι, τῶν ἀλόγων ὀριζῶν ὑπερὶν κατ' ὄρετιν. κείνοι γὰρ τὴν πατέρα ὑπὸ γήρωις πλεροῦσονται πατρῴνιαις ἐν κύκλῳ, τοῖς οἰκείοις πλεροῖς πατρῴνιαις, καὶ ὡς προφῶς ἀφθῶνως παρρασιδούζου, τὴν δ' αὖτις καὶ ἐν τῇ πῆσῃ παρέχονται βοήθειαν, ἡρέμῳ τῶν πατέρων

ἐπικουφίζοντες ἐκπαρῶθεν. καὶ ἔτω τὴν τῶν διερρηματίων ἀντίδοσιν, ἀντιπλάργωσιν ὀνομαζούσιν.

X Digna obseruatione est hæc Basilii narratio. Ciconiarum erga parentes senes beneficia, satis potest liberos si modo attendere velint, patris amantes efficere. Nemo est enim adeo prudentia destitutus, qui non videndum esse iudicet, ab auidibus rationis experimentibus, virtute superari: illæ enim patrem præ senectute pennas dimittentem in orbem circumstant, ac pennis suis fouent, alimenta copiose suppeditantes, quantum etiam possunt, volarum eius adiuuant, placide pennis suis utrinque alleuantes. Atque sic beneficiorum remuneratione ἀντιπλάργωσιν (quasi dicas reconiationem, πελαργῶς enim Ciconiam significat) nominant.

Ἐπι δὲ καὶ τὸ Ἐχρυσόμου ἀξιόλογόν εἶναι· Ὡς τοῖς αὐτοῖς μέτροις καὶ τὴν τοῦ κυρίου Φωνῶν, ἐφ' ἐκείνῳ τῶν παρρασιδῶν μετεμῆροι, μεταρῶν ὡς διαπόθως ἐμῶν γενέεις, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων πνευμάτων παιδῶν, καὶ τὸν πατέρα τοῦ κυρίου ὡς ἐμῶν ἐπὶ τῶν παλαιῶν μιᾶν ἀπλάδαρμῳ.

Est & illud Chrysofomi dictum memoria dignum. Quia eadem mensura, ut ait Dominus, in quaque re gerenda nobis reddetur, parentes tanquam dominos honorare discamus: ut & a nostris ipsorum liberis honore afficiamur, & a Domino in hac re definitam mercedem ampliam recipiamus.

Σόλων ἐρωτηθεὶς Ἀφ' ἡ κτ' τῶν τυπτόντων τοὺς πατέρας, ἐπιλείων ὡς ἔμελλεν, ἔφη, ὅτι οὐχ ὑπελάβον τοιοῦτες ἵνα δ' ἔσειδμ.

✕ Solon interrogatus, cur nullas pœnas aduersus eos, qui patres verberassent, constituisset: Quod nullos, inquit, tales futuros existimabam.

Ὁ αὐτὸς κ' κείλιζα ἀνομιήτισεν· ἐαυτὸς μὴ πείσῃ τὰς γενεάς ἀπὸ μὲν ἔσω.

Idem hanc legem præclare statuit: Si quis parentes suos non nutruerit, is ignobilis & infamis esto.

Ἀγνώμονι πατρὶ κατ' ἡμέρας αὐσηρῶ νόμῳ συμπόσειεν κίον ἔφη Σωκράτης.

✕ Difficiliori patri, sicut legi auferæ, mos tamen gerendus est: dixit Socrates.

Λάκων τις ἰδὼν ἐν ἀποχωρήσει θυμὸν ἐπὶ δίφρῳ αὐτῆς πρὸς. Μὴ χροῖτο, εἶπεν. ἐνταῦθα καρδίαν, ὅθεν σὰν εἰσι ἐξανασηναι πρὸς ὑτέρα.

Lacon quidam cum in peregrinatione vidisset, homines in curulibus sedentes, Absit, inquit, ut in talibus sellis sedeam, vnde non liceat assurgere seniori.

Εἰς Λακεδαιμόνα παρὰ θυμὸς πρὸς, κ' τῷ πατρὶ πρὸς ὑτέρας τῶν νέων πικρὴ γεασίμενος. Ἐν Σπάρτῃ μὲν, εἶπεν, λυαττελεῖ γερύκειν.

Quidam profectus in Lacedæmonem, cum vidisset honorem, quem iuniores præstabant senioribus, In tola, inquit, Sparta expedit fenscere.

Ἀριστοτέλης ἔφη, τῶν γενέων τοὺς πατρὸς δύναντος ἐνέμετρες εἶναι τὸ μόνον χυνησιαντων. τὰς μὲν γὰρ τὸ ζῆν, τὰς δ' ἐπὶ κελῶς ζῆν πρὸς ἔσω.

Aristoteles parentes, qui recte liberos instituisent, dicebat multo honorabiliores esse iis, qui tantum genuissent, quod ab his contigisset viuere, ab illis autem bene viuere.

Ἀθηναῖοι πεναθηναίων ὄντων, οἱ Ἀπικεὶ γέρροντα παρὰ πηλάκιον, παρὰ κελῶν μὲν οἷς

παραδέξομαι, εἰ δὲ παρεγί-
νοιτο, οὐ παροξύνωμαι. ὡς δὲ
δικαίων ἄλλοι ἀπὸ τοῦ ἐγγύτου
κτλ. ὡς δὲ Λακεδαιμονίων γε-
νοῦς ἀπαντες τῶν ἑλλήνων ἀν-
αστῆτες, τοῦ τόπου παρεχόμενοι.
ἀγαθὸν ἢ ὁ ὄχι. ἐπὶ τῷ γε-
γονότι, ἐκρήθησε μὲν πολλῆς ἐπι-
σημίας. καὶ πρὸς εἶπε ἡ Σπαρ-
ταῖν. Νῆ τῷ Σιῶ, ἴσασι μὲν
οἱ Ἀθηναῖοι τὰ καλὰ, οὐ πρῶστο-
σοῦσι δὲ.

Cum Athenis agerentur
Panathenæa, Attici se-
nem sedere cupientem lu-
dibrio habuerunt, inuitan-
tes tanquam admiffuri:
cæterum vbi venisset, non
admittentes. Verum iam
perambulatis fere omnib.,
tandem ad Lacedæmonios
spectatores cum venisset,
omnes e sedibus assurgētes
locum illi cesserunt. Eo fa-
cto delectat⁹ populus plau-
su multaq; gestuum signi-
ficatione cōprobavit. Inter
hæc e Spartanis quidam
dixit per Geminos, Norunt
Athenienses quæ honesta
sint, sed non ea faciunt.

Φασὶ δὲ πρὸς ὅτι τῷ ἐν Ολυμ-
πία τὸ αὐτὸ ἐγγύτου πρῶτος
ἦν συνπλεγματικῶς τοῦ ἀγῶνος
ἡ ἀρετὴ μὲν μὲν ἡ δὲ ἰσότης, καὶ ἡ
δρῶν ἢ πῶς ποιοῦν δὲ ἐπιπο-
ρδύομαι ἡ πρὸς, ὑβρίζετο καὶ
ἐσκώπιετο, μηδενὸς αὐτῷ παρῶ

δεξιότητος ὡς δὲ κτλ. τὸς Λακε-
δαιμονίους ἤκεν, ἀέσησαν πάν-
τες οἱ παῖδες, ἔπειθ' οἱ αὐτῶν
ἦν τὸ πρῶτον ἐκρήθησαν.
ἐκρήθησαν ἐπισημειωσαμένων
καθ' ἃ τὸ ἦθος τῶν ἑλλήνων ἐν-
των, ὁ πρῶτος ἐκρήθησαν πολ-
ὺν τε κέρη πολλόν τε γῆρῶν, καὶ
δακρυσάσας. Οἱ μὲν τῷ κακῶν, φη-
σὶν, ὡς ἀπαντες μὲν οἱ ἑλλήνες
ἐπίστανται τὰ καλὰ, χροῦνται δὲ
αὐτοῖς μόνον Λακεδαιμονίοι.

✕ Sunt qui narrent idem
accidisse in Olympiis. Senex
enim erat cupidus spectan-
di certaminis quod ageba-
tur, sed cum nulla vacaret
sedes ad varia loca sese con-
ferēs, ludibrio erat ac scom-
matis petebatur, quod nul-
lus eum exciperet: vt vero
peruenit ad Lacedæmonios,
non solum pueri omnes
assurrexerunt, verum etiam
viri multi cesserunt illi
locum. Id factum cum cæ-
teri Græci, quotquot ade-
rant, plausu comprobaf-
sent, patriumque morem
supra modum collaudaf-
sent, Senex

Concutiens canasq; genas
tempora cana,

Ac fufus lachrymis. Heu
miseriam, inquit, vt omnes
Græci norunt quid honestum
sit, sed eo solum vtuntur
Lacedæmonii.

Locus XXXI.

DE IMPVNITATE.

ΚΑτων ἔφη βέλτερόν κέρδιον εὐεργετήσας μὴ κημίσασι δειχθῆναι, ἢ μὴ ὑποσχεῖν κήλασιν ἀδικήσας. Διὸ τὸ μηδὲν εἶναι κέρδιον ἐπιφάλας τῆς ἀδείας.

Cato dicere solebat, Se malle pro collato beneficio nullam reportare gratiam, quam pro maleficio perpetrato nullam dare pœnam, quod nihil periculosius sit impunitate.

Ὁ αὐτὸς παρερωμῶν τὴν ἀρχόντως ἐπιτιμῶν τοῖς ἀμαρτανέουσιν, ἔλεγε, τὴν δυναρμούς κωλύειν τὴν κηκῶς ποιουῦσας, εἰ μὴ κωλύσῃ, καταλείψει. ἢ γέμει, πολλαὶ κηκῆ δρᾶν τὴν πολιτείας τὴς ἐπὶ τῶν ἀδείων τὴν φάυλκς παρορηλῆν τὴν.

Idem exhortans magistratus ad sumendas pœnas de iis, qui delinquerent, dicebat eos, qui maleficos prohibere possent, nec facerent, lapidandos esse. Sentiens illos de republica male mereri, qui ad scelерum licentiam inuitent improbos.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, τῶν ἀδικίων τὴν ἀδικῆσι, κᾶν μὴ φέρη κίν-

δμων ἄπεισι φέρειν. διδάσκων τὸ τὴν ἀδικίας οὐ κηκλασμήνης παρὰ δειγμῶν πᾶσιν ἀδικίων ἀπέλησται.

Idem dicebat, Iniuriam etiam si facienti nihil adferat periculi, vniuersis tamē periculosam esse. Monens impunitate iniuriæ exemplum omnibus iniuriam minari.

Λυσίας ἔφη, οἱ μὴ κηλάζοντες τὴν κηκῶς, βέλονται ἀδικεῖσθαι τὴν ἀγνατῶς.

Lyfias dicere solitus est. Qui non puniunt malos, hi volunt, vt boni iniuria afficiantur.

Πλάτων ἔλεγε. Ἄει κηκίον εἶναι, τὸ ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, κητὸ μὴ διδῆναι δίκην, τοῦ διδῆναι.

Plato dicebat: Semper deterius esse, iniuriā facere, quam pati: & pœnas non dare. quam dare.

Ὅστι τὴν ἀδικῆν τὴν κηλάζουσιν, ἐπι τὴν ἀδικῶς ἀδικεῖσθαι κωλύουσιν, ἔφη ὁ Ισχυρῶς.

Qui puniunt iniustos, ii reliquis iniuriam fieri prohibent; dixit Isæus.

Τίς σὺκ οἶδε, ἔφη Δημοσθένης, ἢ μὴ πολλαὶ κηκῆ γίγνεται, τὸ μὴ κηλάζεσθαι τὴν ἐξαμαρτάνον τὴν ἀμῆνον ὄν;

Quis ignorat, inquit Demosthenes, quod multa mala fiant, impunitatem in causa esse? Vide locum, De pœnis scelerum.

Locus XXXII.

DE INDUSTRIA,
ET LABORE.

Θεοδέκτες ἔλεγε· Πολλὰ δ' εἰ μὲν ἔχοντ' εἰς ἔπαυρον εὐκλειῶς· φραζομένη δὲ πῶν παρ' αὐτῆς ἡδονῶν λαοῦσα, λυπᾶς τὰ χροῖα πικτεῖν φιλεῖν.

Theodectes dicebat: Multum oportet illū laborare, qui gloriosam laudem consecuturus est: Negligentia vero præsentē voluptate fruens, dolores afficere solet in posterum.

Ἰσοκράτης ἔφη, τοῖς ἐπιφανείαις καὶ λαμπρότητις οὐκ ἐστὶν τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐν τῶν ἀγῶνων γίνεσθαι.

✕ Isocrates dixit, Celebritatem & splendorem nominis non ex otio, sed ex certaminibus oriri.

Ξενοφῶν ἰδὼν νεανίαν φιλοπονεῖν, ἔφη· Καλλιῶν ἄφρον τῶ γίγνη δρῦναι.

✕ Xenophon conspicatus iuvenem industrium, & la-

boris amantem, lucundissimum, inquit, senectuti condidis obsonium.

Κλεάνθης Λακωνὸς πνῶ εἰπὼν, ὅτι ὁ πνῶ ἀγαθὸν, ἀγαθὸν φησὶν αἶματ' εἰς ἀγαθὸν φίλον τέκνῶ.

✕ Cleanthes cum audiuisset a Lacone quodam laborem probari, subiecit, Sanguine præclaro satus es carissime fili.

Δημοθένης ἐρωτηθεὶς, πῶς τ' ῥηθεῖαι τῆς ἀπειρηχέτο, ἔφη, πλείον' ἔλαιον οἴνου διαπανήσας.

✕ Demosthenes a quodam interrogat⁹, quomodo esset dicēdi facultatem adeptus, Plus, inquit, olei, quam vini consumendo.

Ὁ δ' ἑωυτὸν, ἔφη σοφός τις, τ' μὴ βέλτερον εὐσχεῖν.

✕ Non potest fieri, inquit sapiens aliquis, ut metam tangat, qui non collimat.

Locus XXXIII.

DE IRA.

Κατὼν ὁ πρῶτος ἔλεγε· τὸν ὀργισμένον ἔλεγε τ' μενεχίε χροῖα ἀφαιρεῖν νομίζων τῶν ὀργῶν, μανίαν πνὰ ἀλιχρῶνιον εἶναι.

✕ Cato senior, Iratum dice-

bar ab infano nulla alia re differre quam mora temporis. Sentiens iram, breuem infaniam esse.

Ἀρχύτης ὁ Τάρεντινος ἀπεινεῖται ἀπὸ τοῦ πολέμου, στρατηγῶν δ' ἐτύχωνε, γῆν κτεταλαῶν κεχρησάμενον, τὸν ἐπίτροπον καλέσας αὐτῆς ἄμειξας αὐτὸν ἔφησεν, εἰ μὴ λίαν ὀργίζομαι.

✕ Archyta Tarentinus, cū ex bello, in quo imperator fuerat, reuersus, agium inuenisset ob incuriam vitiū cōtraxisse, accessito colono, Male, inquit, tecum ageretur, nisi ego admodum iraderem.

Πλάτων ὀργίζομενος ποτε τῷ οἰκίτῃ, ἐπιστάτῳ Ξενοκράτῃ, λαῶν, ἔφη, ἔστιν μοι ἰσχυρὸν ἔργον ὀργίζομαι. αὐτὸν ἠπίστησεν ἀνθρωπῶν ὁ φιλόσοφος, ἀδύνατον μὲν ἔργον ἔφη, ἀλλὰ τὸ πικρὸν ὅτι τότε μάλιστα καλέσει, ὅτε ὀργίζεται.

✕ Plato seruo iratus, astanti Xenocrati, Accipe, inquit, & flagris hunc cedito: ego enim iratus sum. Sibi diffusus est homo philosophus, sentiens animi commotionem. At vulgus hominum tum maxime punit, cum irascitur.

Ξενοκράτης πρὸς τινα τῶν

παίδων, Μεμίσῃωσσο αὐτὸν εἶπεν, εἰ μὴ ὀργίζομαι.

Xenocrates cuidam famulo sic comminatus est: Loriste cederem, nisi iratus essem.

Ἀθηνοδῶρος τῷ φιλοσόφῳ Δία γῆρας εἰς οἶκον ἀφελῶναι δεήσεν, συνιχθῆναι Καίσαρ ὁ σέβαστος ἀσπασάμενος οὐκ αὐτὸν ὁ Ἀθηνόδωρος εἶπεν, ὅταν ὀργισθῆς Καίσαρ, μηδὲν εἶπης, μηδὲ ποιήσης πᾶσι πρὸς, ἢ περὶ εἰρησῆς καὶ τῆς πᾶσι θεομειψίας διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν. νομίζων ἀσφαλὲς εἶναι, τὴν ὀργὴν καλύειν, ἵνα μὴ λέγῃ ἢ πρὸς αὐτῆς π.

✕ Athenodorus philosophus, caussatione senectutis flagitabat a Caesare Augusto, vt sibi liceret redire domū. Abiturus igitur & vale Caesari dicturus adiecit: Caesar cum iratus fueris, Ne quid dixeris feceris, priusquam græcarum literarum viginti quatuor nomina apud te recensueris. Sentiens tutum esse iram premere, ne in verba vel facta prorumpat.

Ἀλέξισπῶν Κυβερνάσιος φιλόσοφος θεοστυμῶνος πῖνα ὀργίζομενον, καὶ Δία τῶν λόγων χαλεπαίνοντα, εἶπη, μὴ τοὺς λόγους δι' ὀργῆς ἀγωνίζω, ἀλλὰ τὴν ὀργὴν

γλῶσσοι τῶν λόγων καταπαύ-
ωμεν.

Aristipp^o Cyrenensis Phi-
losophus cum succensere
quendam vidisset, ac verbis
indignari, dixit: Ne verba
per iram efferamus, sed ver-
bis iram compescamus.

Ναυκράτης ὁ σοφὸς ἴσως ὄξυ-
θύμιος, ἔφη, παραπαλήσιον τοῖς
λύχνους πάρεν. καὶ ἡδ' ἐβούλευτο
πώλειν ἑλαίω ὀκνηθεὶς.

Naucrates sapiens iracun-
pis simile quod accidere dixit,
quod lucernis, quæ copioso
oleo magis inflammantur.

Ἄσπασος κοινὸς, ἔφη ὁ Ἀριστο-
τέλης ἐπιδοκίμων ὡς ὄφεις, σοφὸν
ἔσθ' ἑλέπην τὸ κέρδιμον ἐν τοῖς
πόσιν ἔπος ὁ θυμὸς ἐπαράμε-
ν. τὰ λόγους μὴ ἐπιπαθεῖν, καὶ
συμφορὰ μόνον ἐξ αὐτοῦ ἄπρον
σοφὸν ἀφίησι τῇ ἀφροσύνῃ ἀπο-
λαθεῖν.

✠ Ut fumus mordicans
oculos (dixit Aristoteles) nō
videre finit, quæ ante pedes
iacent: Sic iracundia obori-
ens rationem offuscet: &
quod bonū habitura mens
fuerat a ratione, eo nō finit
ipsam iracundia sine labore
& molestia potiri.

Ἀπολλόνιος ἔλεγε, τῶς ὄξυ-
θύμιος τὸ αὐθιγόν, κενὸν εἶναι.

Apollonius dicebat, Ira-

cundia florem, insaniam
esse.

LOCUS XXXIII.

ΣΤΟΡΓΑΙ ΦΥΣΙ- ΚΑΙ.

Ἐξεταζομεν Ἀγησίλαος ὁ μέ-
γας ὅτι μικροῖς τοῖς παι-
δοῖς καὶ λαμπρὸν ἐπιπέδον καὶ, ὡς
περὶ ἵππων, οἴκει, συνίπαρξεν,
ὁφθαλμοῖς δ' ὑπὸ πνοῆς Ἰφίλων,
παρρησιάζει μηδενὶ φράζειν,
πρὶν καὶ αὐτὸς παιτρὸς πῶδων
ζήνῃται.

✠ Dicitur magnus ille Age-
filaus aliquando arundine
pro equo conscensa, vna cū
pueris domi lusisse. Id cum
forte vidisset ex amicis illius
quidam, rogabat eum Age-
filaus, ne cui diceret, quod
viderat, priusquam ipse li-
berorum parēs factus esset:
Festive subindicans, eum
lulum non esse leuitatis, sed
pietatis, nec hoc quod age-
bat videri posse ineptum ei,
qui expertus esset, quam
ingens sit affectus caritatis
parentum erga filios.

Πλάτων ἔλεγε, πῶς ζῶον
ἀφροσύνης μείζον, ὡς ὡν
αὐτὸ τέκνη.

✠ Plato dicebat, vnum quod-
que animal pro suis scetib.
fortiter dimicare.

Τῶν τέκνων τὸ παιτρὸς μέλει,

anor
parenti
ga filii

ἔφη Αελαπίλης, ὡπύθεν εἶη
καὶ Ουειρῶ τὸν Δία πατέρα
ἀποστασθεύσει.

Liberi sunt patri curæ,
dixit Aristoteles. Ideo Ho-
merus Iouem patrem ap-
pellat.

Λουκιανῶς ἔφη, Τὰς μητέρας
μαῖλλον τὰ πατρῶτα φιλεῖν τῶν
τέκνων.

✕ Lucianus dixit, Matres
primos quosq; liberos præ-
cipuo quodam amore com-
plecti.

Τῶν ζῶων τὸ φιλότεκνον τοῖς
μονοτόκτοις ἰσχυρότερον ἔμφυτον,
κατὰ Πλάτωνα.

✕ Animalibus, quæ singu-
lis vicibus vnum tantum
partum edant, ardentior
erga prolem amor innascitur,
vt traditum est a Pla-
tone.

Σόλων παρεκάλει τὰς αὐ-
θράπτους ἡοῖ καὶ θυραστῆς μὴ
ἀποσθμενάζεσθαι, ἵνα μὴ ὑστερον
δακρύνουσι.

✕ Solon solebat homines
horrari, vt filio & filiæ non
arriderent ne postea flierent.

Πρὸς ἡὸν ὄργην οὐκ ἔχρη-
σθαι πατῆρ, ἔφη Χαρμόν.

Bonus pater non fouet
iram contra filium, dixit
Charmon.

Εὐφραντῆς ὁ Σύρος, τῶν
γυναικῶν ἀποβαλὼν ἔλεγχον ὡ
φιλοσοφία, τυραννικῶς καὶ τὰ
ἐπιτάγματα λέγει φιλεῖν καὶ
ἀποβαλεῖν, λέγει μὴ λυπεῖ.

Euphrantes Syrus amissa
uxore dicebat: O philoso-
phia, tyrannica sunt præce-
pta tua: amare iubet, & si
quis amiserit quod amabat,
dolere prohibet.

Locus XXXV.

DE MORTUIS.

Πλάτων εἶπεν, Οὐκ εἶναι
καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν κατὰ ἐδὲν,
οὔτε ζῶντι, οὔτε τελευτήσαντι·
οὔδ' ἀμελεῖσθαι ὑπὸ θεοῦ τὰ
τέταρτα ἀγαθὰ.

✕ Plato dixit; Non accidere
bono viuo quicquam mali,
neque viuo, neque mortuo,
neque vnquam eius res ne-
gligi a Deo.

Δημοσθένης ἔλεγε, Μὴ κα-
κῶς λέγειν τεθνεῶτα, μηδ' αὐτῶν
ὑπὸ τῶν σκείνων κακῶς ἀκρίβη
παύδων.

✕ Demosthenes dicebat,
Mortuo nemini maledicen-
dum esse, etiamsi quis a li-
beris eius incessatur male-
dictis.

Ἐπινοεῖται ἔ Σόλωνος καὶ ὁ
καλῶν νόμος, ὅτι τιθνησθαι
κακῶς ἀθροεύειν.

Laudatur

✠ Laudatur etiam illa Solonis lex, quæ prohibet mortuos contumelia affici.

Καυσιανοὶ τὰς μὲν θρηναμίνας θρηναῖσι, τὰς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι.

✠ Caufiani (populi) lugent in lucem editos, defunctos autem beatos prædicant.

Κατὰ Σόλωνα, αἰθρωπὸς ἐστὶν δὲ δαίμων τότε, ἐπὶ δὲ ἀνδραγαθίᾳ.

✠ Solonis sententia, homo beatus est tum, cum moritur.

Locus XXXVI.

DE NAVIGATIONE.

Ἀναχάρσις μωτῶν τέτταρας δακτύλους εἶναι τὸ πάχος τῆς νηὸς, τὸ ἔστων, ἔφη, τοῦ θανάτου ἀπέχουσαν.

Cum Anacharsis intellexisset quatuor digitorum naus esse crassitudinem, Tantum, inquit, a morte absunt qui navigant. Notavit negotiatorum avaritiam, qui se lucri causa in vitæ periculum coniiciunt.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίνα τῶν πλοίων εἰσὶν ἀσφαλέστερα, ἔφη, τὰ νεωλικημένα.

✠ Idem interrogatus, quæ-

nam esset securissima navis, Ea, inquit, quæ in portum venit. ✠ Sensit omnem navigationem esse periculosam.

Ἐρωτῶντι πότερον πλείους εἰσὶν οἱ ζῶντες, ἢ οἱ νεκροὶ, ἔφη, τὰς ἐν πλοίοις πᾶσι πηγεῖς ἀμοφισθητῶν, εἰ εἰς τὰς ζῶντας πηγεῖται ἡ τὰς ἐν αἰσθητῶν εἰόντων τῶν ὑδάτων, καὶ τῶν ἀέμων διωάμεται πιστεύσαντες.

Interroganti utrum plures sint viui, quam mortui, Nauigantes, inquit, in vtro numero ponis? Dubitans an hi essent inter viuos hendi, qui vitam vndarum ac ventorum arbitrio commisissent.

Ἐν γῆ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτεῖντα πλεῖν, ἔφη Αντιφάνης.

In terra pauperem esse præstat, quam diuitem nauigare, dicebat Antiphanes.

Locus XXXVII.

ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ.

Ἐπιχτητὸς ἔφη, Ευνομία να εἶναι τὸν μὴ λυπέμενον ἐφ' οἷς μὴ ἔχη, ἀλλὰ χαίρουσαν ἐν οἷς ἔχη.

Epictetus dicebat, Sapientem esse illum, qui non tristatur propter absentia,

sed qui gaudet presenti-
bus.

Αελευπεσθε χαρην ἀπλή-
σαις κελόν ηρώτησεν ἐν τῷ πάντι
σπασοποις μύθων συνάρχης ἑσθ' ἔ-
στωσαν ἀνακτείν, ἀλλ' οὐ μὲν χα-
ρίδιον ἐν ἑστί, ἐμὲ δὲ πρὸς ἄλλοι
καταλείπεινται, ἀμφοβολογή-
σωτος δ' ἐμείνῃς ἢ ἔν, εἶπεν, οὐ
σὺ μᾶλλον ἢ μεῖς συνάρχης μετῆς,
παρεμφανῶν ἀδοήτης εἶναι, ἵσθις
δοσὶν μύθους αἰνῶσθ' μᾶλλον, ἢ
χαίρειν ἵσθις σοφοῦροις.

*solutum in
22 dily*

✕ Cum Aristippus prædi-
um amoenissimum amisisset,
cuidam miserabilem
hunc illius casum deploranti,
Quid, inquit, an nescis,
tibi unicum esse prædiolum,
mihī vero adhuc tres agros
reliquos esse? Cum ille annuisset,
Quin igitur, inquit Aristippus,
nō potius tuam vicem deploramus?
Sentiens insipientis esse,
dolere magis propter res
amissas, quam gaudere illis,
quæ adhuc saluæ & integre
sunt.

Νικόκλης ὁ Κύπριος βασιλεὺς
ἔλεγεν, ἀρεῖσθαι μετὰ διηγο-
σιων τῶν ἐαυτοῦ χάριον μόνον
ἔχει μᾶλλον, ἢ μετὰ κηκίας
πολλὰ ἀπασίαν τ' ὑπερβύσις
κῆσισθαι.

Nicocles Cypri rex dicere
solebat, Se malle suam regi-

onem solam iuste possidere,
quam iniuste longe ampli-
orem acquirere.

Σοφὸς τις παρὰ Λουκιανῶ
Φησὶ· Δεῖ συνεῖτον ὄντι ἀρεσκί-
διαι ἔργα πᾶν ἵσθις παρῆσαι, ἔ-
μηδὲν ἀφῶρητι οἰσθῆ.

Sapiens quidam apud
Lucianum inquit: Decet
sapientem in præsentibus
rebus acquiescere, & nihil
intolerabile putare.

Μόνον οὐ ἀφῶρησις πλοῦ-
σι θ' ὁ ἀπῆρης, εἶπε Σό-
λων.

✕ Solus homo sua sorte
contentus, diues est, dixit
Solon.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ἑ-
νος, τίς σσι πλεοναίτερος, εἶπε
δικαίς, εἶπεν ὁ ἐλαχίστος δοσὶν-
μύθ' ὁ ἀπῆρης γάρ ἐστι φυ-
σιως πλεοναίτερος.

✕ Socrates interrogat⁹ quis
videretur sibi ditissimus, re-
spondit, Qui paucissimus
contentus est. In frugalitate
enim sibi sufficiente existit
diuitiæ naturæ.

Χρυσόστομος εἶπε, Πλοῦσι
εἶναι ἔτον πολλὰ κηκσημένον,
ἀλλὰ τὸν μὴ πολλὰν διόμμερον.

✕ Chrysostomus dixit, Nō
cum qui multa possidet, sed
qui

qui non multis indiget, diuitem esse.

Locus XXXVIII.

Sed τῆ αὐταρκείᾳ ὀρρονίτην
Fastidium rerum præ
sentium, & Satius
ritas, &c.

ⓘ Οὐκυδίδης ἔλεγε, τοὺς αὐτάρκτους εἶναι δέλους τῶν αἰεὶ ἀβίων, ὑπερέπλους δὲ τῶν εὐαγίων.

Thucydides dicebat, homines esse seruos rerum absurdarum, & contemtores rerum vsitatarum.

ΒασίλειⓄ εἶπεν· Οὐδὲν εἶναι ἕτως ἐπιθυμητὸν, ὡς μὴ τῆ σπουδαίας τῆ ἀπολαύσεως δόξα-ταφρονητῆν γίνεσθαι. ὡ δὲ σπανία ἡ κτήσις, ἀεὶ λατρεύουσιν ἡ ἀπόλαυσις.

Basilus dixit: Nihil esse tam iucundum, quin perpetuo fruendo cōtentibile reddatur. Quorum autem est rarior possessio, eorum etiam est iucundior vsus & perceptio.

Καθ' ἕβαν πίλει, καὶ τὴν παρομιάν.

Satietas parit insolentiam, iuxta prouerbum.

Ἀσκιανὸς ἔφη, τὸ φιλόκα-

νον, καὶ τὸ ἀλίκορον, πᾶσιν αὐτάρκτοις ὑπερέπλην.

Lucianus dixit, Amorem nouitatis, & fastidium rerum præsentium, omnibus hominibus infitum esse.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, τὸ αἰεὶ ὄμμιον, παρὰ γίνεσθαι αὐτάρκτων ἀεσ-κηρῆς.

Idem dicebat, Illud quod semper sui simile est, celesiter adferre homini fatietatem.

Ἰσοκράτης ἔφη, ἀπείντων πλεονεχίᾳ εἶναι.

Isoocrates dixit, Omnium rerum fatietatē quandam esse.

Ὁ αὐτὸς εἶπε· Τῶν ἡδέων τῶ σπανιώτατῶ γινόμενα, μέγιστα τέρπειν.

Idem dicebat: Iucunda quæ maxime rara sunt in primis delectari.

Ἐν σπανίᾳ ἡ κτήσις, ἀεὶ λατρεύουσιν ἡ ἀπόλαυσις· ἔφη ΒασίλειⓄ.

Quarum rerum rarior possessio est, illarum quoque iucundior est perceptio & vsus: dixit Basilus.

Ὁ παρὸς ἔπος ὑπερέπλους βλε-

πιαν, ἔφη Χρυσόστομος, τὸ ἀνάσσειν
αὐτῷ ὡς παρὰ τὴν ἀπορίας ἐδέχθη δὲ οὐκ
λαθεῖν αἰσθῆσιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀ-
παιρέτως, ἀπὸ τῶν αἰδίων ἐξ ἧν, καὶ
ὁμοιωσεῖν τῷ θεῷ.

Qui superiores se respicit,
(dixit Chrysostomus) nun-
quam videre potest quam
diues sit. Verum oportet
sua sorte contentum esse, &
Deo gratias agere.

Ο αὐτὸς ἔλεγε· Φησὶν ὁ Χρυσό-
στος, ζητεῖτε ἀπὸ τῶν ὡσι-
λείων τῶν θεῶν, καὶ τῶν δικαιοσύνην
αὐτῶν, καὶ λαμβάνετε πάντα ἀποδοτέ-
σται ὑμῖν. ἡμεῖς δὲ τῶν πλείων
ἀντιπρόσβατον, καὶ ζητοῦμεν
τῶν γῆν, ἔτι οὐ τῆ γῆ ἀγαθὰ
ἀλλὰ τὸ ὅτι λαμβάνετε, ἔτι οὐκ αἰσθῆ-
σιν.

Idem dixit: Christus in-
quit, Querite primum re-
gnum Dei, & iustitiam eius,
& hæc omnia adiicientur
vobis: Nos vero inuertimus
ordinem, & querimus ter-
ram, & bona terrenâ, quare
nec hæc habemus, nec illa.

Δημόκριτος εἶπε, τὸς ἀνοή-
μονας τῶν ἀπόντων ὀρέμεσθαι,
τὰ δὲ παρόντα καὶ παρεχου-
μένων κερδαλιώτερη εἶναι,
ἀμελεῖν.

Democritus dixit, Stultos
absentia expetere, præsentia
vero, etiam si præteritis me-
liora sint, negligere.

Ο αὐτὸς ἔλεγε· Τὸ πῶς ἔλεγε
ἐπιθυμία τὸ παρὸν ἀποδοῦναι,
τῆ Αἰσθητικῆ καὶ ἰατρικῆ γρηγο-
ρήσει.

Idem dicere solebat: Cu-
piditas plurium rerum, a-
mittit præsentia, sicut olim
canis ille Æsopicus.

LOCUS XXXIX.

DE PRODITI- ONE.

Ἐπεὶ Ρωμαίωνος ὁ τὸ ὄνομα
ἐκ τῆ βασιλείας ἀπὸ Ἀντωνίου
μετὰ βασιλείαν ὡς καὶ αἰσθη-
τικὸν ἀποδοῦναι, ὡς ἐμπεριστα-
τικὸν τὸς πότους, ἀλλὰ τὸ ἐ-
πιθυμῆσαι ἀποδοῦναι τῶν συμμε-
τρίων, ἀπὸ τῶν τῶν ἄλλων
βασιλείων, ὁ Κασσαίος εἶπεν, Ἐγὼ
ἀποδοῦναι φίλῳ, ἀποδοῦναι δὲ ἐκ
ἐπιθυμῆσαι. διδοῦσιν ἵνα ἀποδοῦναι
δοῦσιν ἀφελήσαντες οὐδεμίαν
χρεῖαν ἔχουσιν.

Cum Rymetalces Thra-
cum rex, qui ab Antonio ad
Cæsarem Augustum defe-
cerat, insolentius sua erga
Cæsarem merita iactaret, ac
sine fine belli societatem
exprobrans illi molestus
esset, Cæsar alteri cuidam
regum propinâs dixit, Pro-
ditionem amo, proditores
non laudo. Significans his
qui proditione profuerunt,
nihil gratiæ deberi.

Δημο-

Δημοθένης ἀληθῶς ἔφη. Ε-
πιδὸν τῶν πρῶτων ἐξ κρη-
της ὁ ζήτην ἀεζην, καὶ τήσιν, καὶ
πῶν τῶν διποδύμων δεασότης
ἐστὶ. τῶν δὲ ποιητῶν εἰδῶς, τότε
δὴ τότε ἔμισε, καὶ ἀπισεῖ, καὶ
σοφηλακίξει.

Vere Demosthenes dixit:
Postquā Tyrannus eas res,
quę proditiōnis adiumenta
desiderant, consecutus est,
iplos proditores propter
malitiam odit & detesta-
tur. eisque quantum potest,
diffidit.

Ἐπεὶ μὲν Τέννης τῶν Σι-
δωνίων πόλιν Οχοῦ τῷ βασιλεῖ
παροδῶκε. Ἔτιν τ' ἔπεινον, καὶ
τῶν τῶν λείαν παρὰ τῷ βασι-
λείῳ ἔλαβεν. Ο δὲ βασιλεὺς
ὑπολαβὼν τὸν Τέννην μηκέτι
χρησίμην ὑπάρχειν, αὐεῖλεν.

Cum Tennes urbem Si-
doniorum regi Ocho pro-
didisset, hanc laudem & hæc
spolia a rege retulit: Rex
existimans Tennem non
amplius esse vtilem, eum
interfecit.

Περσῶν τῶν Ἑλλάδα λεηλα-
τήτων, Παισωνίας ὁ τῶν Λα-
κεδαιμονίων στρατηγός, ἔμελλε
παροδῶναι τῶν Σπάρτων, φω-
ροφέντος δὲ τῶν Ἡμοσίλων
ὁ πατὴρ μέγιστος ἔνασ τ' Ἀθηναῖς
συνιδῶκεν, καὶ τῶν θυμάτων τῶν
περσῶν πολλὴν φράξας, λιμῶ

ἀπέκτεινεν· ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἀπα-
φον ἔρριψεν.

Peris Greciam populan-
tibus, Pausanias Lacedæ-
moniorum dux Spartam
proderè voluit. Re cōperta,
pater eius Hegefilaus eum
vsque ad fanum Minerę
persecutus est, obturatisque
fani foribus latere coëcto, sa-
me necavit: mater etiam eū
insepultum abiecit. ¶ Eo-
dem modo & Cassius Brut^o
patricius Romanus, qui pro
certa mercede hostibus por-
tas aperire voluit, a patre
suo fame necatus est.

Βρένν^ο ὁ τῶν Γαλατῶν βασι-
λεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν ἤλαθε,
καὶ στρατοπέδους ἰσχυροῦς, παρὲς ἑμὲ
τοῦ πολέμου τῶν παρὰ τῶν
παρθῶν δὲ πρὸ τῶν ἐπιστημῶν,
Ἰενομοῦ Δημοκίη, εἰς ἐπιθυμίαν
ἐμπροσθε τῶν βαρβάρων, παρὲς ἑμὲ
σὺν αὐτῶν τῶν Ἐφεσίων ὑπὸ τῶν
ἐκείνου ἀνδρῶν τῶν ψέλλια καὶ
τῶν ἄρκων. ὁ δὲ Βρένν^ο δεξιά-
μῶν εἰς τὸν ἰσχυρὸν, ἡζαρε
τῶν ὑποπελαγῶν, ἔκαστος
ταῖς αὐτοῖς, τῶν χερσὶν ὅσον εἶχον
κῶσμος χεῖρην, ἔαλλεν εἰς τῶν
Φιλαργῶν καὶ λοιπῶν ποιησῶντων
δ' αὐτῶν τὸ παραχρῆμα, ἡ Δημο-
κίη ὑπὸ τῶν δουλιείας τοῦ
βασιλοῦ χρησίου ζῶσα κα-
πεχάσθη.

Brennus Gallorum rex,
vastans Asiam in Ephesum

peruenit: vbi castra metatus
præfinitum pugnae diem
expectabat. Interea plebeia
quædam virgo, nomine De-
monice, amore barbari cap-
ta, prodituram se ei Ephe-
sum promissit, si torques &
monilia pro mercede da-
rentur. Ad hanc Brennus,
in certo loco susceptam,
subditos duxit: & quicquid
haberent auri, in gremium
auaræ coniicerent, impe-
rauit. Qui cum imperium
exsequerentur, Demonice
præ auri in se coniecti mul-
titudine, obruta & extincta
est.

Στρατῆς ποτὶ διακομῆς ὑπὸ
ἱεροκλῆς, ἔειπεν ἠδὲ τῶν τοῦ εἰς τὸς
ἑξοκοσμοὺς κελποῦς, κραι-
ψήσας μετῆκεν, εἰπὼν, Ἵ ἐκίττω
δ' εἶν μὴ ἐπιδοῦναι.

Cum aliquando passer
accipitri futurus præda se
in Xenocratis sinum abdi-
disset, textit eum ac fouit,
dicens, Non oportere sup-
plicem prodere. Huc per-
tinet versiculus:

μηδ' ἐκίττω ἀδικεῖν, ἐκίττω ἱεροί
τε καὶ ἄγροί:

Non violandus erit supplex,
sacer esse putetur.

Μετὰ τῷ Ἰλίου πόρῃσιν
ἔξεβροσθη Διοκλήδης εἰς Λιβύ-
ω, ἐνθ' ἂν Λύκω ὠ βασιλεύς,

ἔδ' ἔχων τὰς ξένους Ἄρει τῷ
πατρὶ ἦν. Καλλιρῆ δὲ ἡ θυ-
ράτῃς ἐρωθεῖσα Διομήδης τὸν
πατέρα πρὸς δάκρυ, ἔτ' Διομή-
δην ἔσασσε, λίσσασα ἴδ' δεσμῶν. ὁ
δὲ ἀμελήσας τ' ἀεργέπιδ' ἔ-
κίττω πλάσσειν ἢ δὲ ἐσθλῶ ἐπι-
λόγησε τῆς ἀπεδοσίας δίκην
δοῦρα.

Post Ilii excidium Dio-
medes in Africam maris flu-
ctibus eiectus est. Regnabat
autem ibi Lycus, qui pere-
grinos, de more, patri Marti
immolabat. Sed filia eius
Calliroe Diomedis amore
capta, patrem prodidit, &
Diomedē vinculis exsoluit.
Hic vero, benefactricis nul-
la ratione habita, auctus
cum esset, Calliroe fune sibi
mortem consciscens, poenas
proditionis dedit.

Locus XL.

D E H O N O R E
L I T E R I S E X H I -
b i t o .

Κωβίλου υἱὸς Ἀλεξάνδρου
τῷ μεγάλῳ ἀεθροεχρή-
τος, ἔ πολυτελέστερον ἔδεν ἐφά-
νη τοῖς τοῦ Δαρείου χρηματῶ καὶ
τοῖς ἀποσκευαῖς παραλαμβοῦσα-
σιν, ἠρώτα τὰς Φίλιππος, ὅτι δοκίμη
μέγιστα τ' ἀξίων ἀπαθῆς εἰς αὐ-
τὸ κατέβη. πολλὰ δὲ πικρῶν
λεχθῶν, αὐτὸς ἔφη τὴν Ἰλιάδα
φρασεῖν, ἐν τῷ αὐτῷ κατ' ἐξέμερος.

Cum ad Alexandrū ma-
gnum